

Nr 791

Av herr **Hedin**, angående beräkningen av det beskattningsbara värdet av naturaförmån.

Kommunalskattelagen 21 § innehåller bestämmelser om att skattskyldig som intäkt skall uppgiva värdet av naturaförmåner av skilda slag.

För lantbrukets del blir det i första hand fråga om den egna bostaden, bränsle och övriga produkter från gården såsom mjölk och kött.

I riksskattenämndens anvisningar finns angivet att som beräkningsgrund skall gälla ortens pris. Detta tolkas i de flesta fall på sådant sätt att det är ortens minutpris som skall gälla.

Det finns starka skäl för att ifrågasätta om inte det pris som skall vara riktvärde borde vara ortens partipris.

Om jordbrukaren behåller produkter från gården är ju dessa av karaktär råvara som inte belastats av någon förädlingskostnad. Mjölkens är t. ex. inte pastöriserad och inte heller förpackad. Köttet är ej heller på något sätt bearbetat. Härtill kommer att vem som vill numera torde kunna inköpa större partier av olika slag till partipris i stället för det högre priset i affären — minutpriset.

I fråga om många produkter t. ex. ved från egen skog och trädgårdsprodukter borde dessa över huvud taget ej behöva upptagas med hänsyn till att även andra medborgare än jordbrukare utan svårighet torde kunna tillgodogöra sig sådana produkter och då utan att behöva upptaga dem som naturaförmåner vid beskattning. Frågan om ved från egen skog har upptagits i annan motion. När det gäller trädgårdsprodukter tillämpas redan nu på vissa håll en sådan princip som här berörs.

För övriga produkter bör emellertid enligt min mening i stället för ortens pris gälla ortens partipris.

Med stöd av ovanstående hemställes, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om sådan ändring av riksskattenämndens anvisningar att vid beräkning av beskattningsbara värdet av naturaförmåner skall gälla ortens partipris.

Stockholm den 28 januari 1969

Carl Eric Hedin (m)